

چهارشنبه ۱۴ می ۲۰۲۵

از منابع دیگر

گورهای دسته جمعی یادگار داکترنجیب وامین

گوشه ای از جنایات عظیم حزب دیموکراتیک خلق در افغانستان

رژیمی که برای شماری از مردم کشور تاریک ترین دوره ای تاریخی نیز بود. کسانی چون نورمحمد تره کی، حفیظ الله امین، نجیب الله احمدزی و اسدالله سروری خیلی انسان کشتند، مردمان بیگناه را فقط به خاطر عبادت، و یا هم یک دهن حرف زنده زیر خاک کردند و گورهای دسته جمعی را از خود به یادگار گذاشتند.

یکی از جنایات بجامانده از حزب دموکراتیک خلق و سازمان «خاد» پولیگون پلچرخي است. هزاران انسان بدون محاکمه و به صورت دسته جمعی زنده زیر خاک شدند.

نمونه ای این گورها پس از سه چهار دهه در ولایات مختلف پیدا شدند.

لیست نام های ۵۰۰۰ تن از قربانیان که در سال ۱۳۹۲ توسط وزارت عدلیه هالند نشر شد. این پنج هزار تن کسانی بودند که زیر عنوان های مختلف توسط حکومت کمونیستی محکوم به اعدام و سپس کشته شده بودند.

لیست دوازده هزار نفر دیگر نیز نشر شد که در سال ۱۳۹۳ در در و دیوار وزارت داخله نصب شد.

نجیب را که عده ای به نسبت تبار و حزبی احترام میگذارند، اما کارنامه های او و سازمان تحت رهبری اش (خاد- واد) برای عده ای بی شماری جز تاریکی و مرگ معنای دیگری ندارد...

فهرست آن شمار نویسندگان و شاعرانی است که در سال های سیاه تجاوز شوری و حکومت دست نشاندۀ آن در پلیگون های پلچرخي یا جا های دیگر تیر باران شده اند، این یک فهرست نا کامل است، امید دوستان آن را تکمیل کنند! این فهرست تنها فهرست شاعران و نویسندگان است نه از رده های دیگر اجتماعی ورنه مثنوی هفتاد من خواهد شد.

-محمد موسی شفیق، شاعر، داستان نویس، پژوهشگر و آخرین نخست وزیر(صدر اعظم) دهه دموکراسی،

-رونق نادری، شاعر و نویسنده،

-عبدالغفور رحیل دولت شاهی، شاعر، نویسنده، مترجم و مولف کتاب های آموزشی معارف،

- داود سرمد، شاعر و آموزگار،

-علی حیدر لہیب، شاعر و پژوهشگر،

-عبداللہ رستاخیز، شاعر و پژوهشگر،

-نجیب اللہ رحیق نویسنده و خبرنگار،

-محمد یونس حیران نویسنده و پژوهشگر،

-سید محمد ابراہیم عالم شاهی نقطہ، شاعر و نویسنده،

-انیس آزاد، شاعر،

-غلام شاہ سرشار شمالی، شاعر، نویسنده و روزنامہ نگار، این شاعر در سال های جمهوری

داودخان سرشار روشنی تخلص می کرد.

-محمد شریف ایوبی، نویسنده و روزنامہ نگار،

-غلام سخی انتظار نویسنده و خبرنگار که در خیرخانہ بہ وسیلہ نیروهای متجاوز شوروی بہ شہادت رسید.

-محمد شاہ ارشاد، نویسنده و خبرنگار،

-سیلاب صافی شاعر، نویسنده و خبرنگار،

-میر نعمت اللہ حباب، نویسنده و پژوهش گر،

-سید حسن شاہ، شاعر و نویسنده ،

-جان محمد فنا، شاعر،

-مولوی محمد نبی مفتون، شاعر ،

-سید نورالدین، شاعر،

-عبدالروف ترکمنی، نویسنده ،

-علم نورستانی، نویسنده و استاد پوهنځی ادبیات پوهنتون کابل ،

-سیلاب صافی، شاعر، نویسنده و خبرنگار،

-دهزاد فرخاری، شاعر،

-سید حسین، شاعر و نویسنده
-عبدالجمیل جیحون، شاعر، پژوهشگر و آموزگار
-حبیب الله سامع، شاعر
-خیر محمد لیان، شاعر
-انجینر صالح محمد آهی، شاعر
-عبدالرسول جرأت، نویسنده و پژوهشگر
-محمد اسماعیل مبلغ، پژوهشگر و نویسنده
-پائیز حنیفی، شاعر، نویسنده و پژوهشگر ادبیات مردمی
-میر علی احمد شامل سالک، شاعر، نویسنده و یکی از پایه گذاران نخستین اتحادیه محصلان
پوهنتون کابل

-سید متقی ضمنی، شاعر
-سید ثابت، شاعر، پژوهشگر و آموزگار
-انجینر دولت محمد دروازی، شاعر، پژوهشگر
-محمود مبرم، شاعر و آموزگار
-قاری ابوبکر، نویسنده و مؤلف کتاب های آموزشی فزیک برای مکاتب
-سید حسن شاه، نویسنده و شاعر
-عبدالحفیظ آهنگر پور، شاعر
-محد افضل شهیر، شاعر و نویسنده
-حبیب الرحمان جدیر، نویسنده و روزنامه نگار
-دشتی هراتی، شاعر
-غلام محمد اطرافی، شاعر و آموزگار
-عبدالوهاب صافی، نویسنده و خبرنگار
-مندی زی نویسنده و خبرنگار
-عبدالستار خیلواک مایار نویسنده
-واحد بشر دوست، نویسنده
-داکتر شجاعی نویسنده، پژوهشگر و استاد دانشگاه
-عبدالحفیظ آهنگر پور، شاعر

-عبدالغفور احمد پروانی، شاعر، نویسنده و مؤلف کتاب های ریاضی برای مکاتب
-رسول جرأت، نویسنده و پژوهشگر

لیست ۵۰۰۰ قربانی که توسط حزب دموکراتیک خلق افغانستان اعدام و یا زنده به گور گردیده بودند، توسط روزنامه ۸ صبح در ۲۷ سنبله ۱۳۹۲ در کابل منتشر شد. این لیست توسط دادستانی عالی کشور هالند برای محاکمه ای محمد امان، یکی از تحقیق کنندگان و شکنجه گران حزب دموکراتیک خلق در سال های ۱۳۵۷ و ۱۳۵۸، ترتیب شده بود. امان الله بعد از سقوط دولت حزب وطن (حزب دموکراتیک قبلی) به کشور هالند مهاجرت و از آن کشور تقاضای پناهندگی کرد. این لیست شامل همه ای قربانیان جنایات حزب دموکراتیک خلق در طول دوران زمامداری ۱۴ ساله ای آن حزب در افغانستان نمی شود.

این لیست حتی شامل آن عده از زندانیانی که در سال های ۱۳۵۷ و اوایل سال ۱۳۵۸ دستگیر و ناپدید گردیده بودند نیز نمی شود.

چرا که حفیظ الله امین، دومین رهبر حزب دموکراتیک خلق افغانستان، که بعد از قتل استادش نورمحمد ترهکی به قدرت می رسد، در ماه عقرب سال ۱۳۵۸ یک لیست ۱۲۰۰۰ نفری از زندانیان اعدام شده در دوران زمامداری نورمحمد ترهکی را بر دیوارهای وزارت داخله نصب می کند. حفیظ الله امین می خواست که با این عمل اش مسئولیت آن قتل ها را به دوش نورمحمد ترهکی بیندازد. لیست تهیه شده توسط خاړنوالی عالی کشور هالند شامل بخش کوچکی از همان لیست ۱۲۰۰۰ نفری منتشره توسط حفیظ الله امین است. (لیست پنج هزار نفری حاوی قتل عام دوازده هزار نفری نمی شود، بلکه یک لیست جداگانه است.)

در لیست ۵۰۰۰ نفر اسامی قربانیانی که بعد از ماه عقرب سال ۱۳۵۸ دستگیر و اعدام شده اند خیلی زیاداند. لیست ۱۲۰۰۰ قربانی ترتیب شده توسط حفیظ الله امین نیز به نوبه ای خود شامل بخش کوچکی از قتل ده ها هزار قربانی در طی حاکمیت ۱۴ ساله حزب دموکراتیک خلق در افغانستان می شود که تا به امروز مستند نشده است.

لیست اعدامیان ۵۰۰۰ قربانی نشان می دهد که این افراد به خاطر داشتن باورهای سیاسی، نشر و پخش شبنامه ها و تعلقات صنفی شان، نخست به طور وحشیانه شکنجه شده اند و سپس به گونه ای دسته جمعی اعدام یا زنده به گور گردیده اند که حتی کودکان زیر سن ۱۶ سال نیز از آن در امان نبوده اند. آنچه در این لیست قابل مشاهده است شیوه ای خودسرانه ای دستگیری مخالفان سیاسی است که بدون تفهیم اتهام و دادرسی عادلانه در ظرف چند روز محکوم به اعدام شده اند.

برای جوانان امروزی کشور ما که انتقاد از دولت را یک حق مسلم خود می دانند، درک این واقعیت که افراد برای انتقاد از دولت بدون کوچک ترین حق دادرسی (بازخواست) غیر عادلانه - محکوم به اعدام میگردند و یا در یک محل نظامی زنده به گور میگردند، غیر قابل تصور است. دولت حزب دموکراتیک خلق، همه ای افرادی را که به طور پنهانی شکنجه و اعدام شدند، نه شناسایی کرده و نه هیچ گونه توضیح رسمی در این مورد به بازماندگان زندانیان ارائه کرده است. حزب دموکراتیک خلق با کشتار سیستماتیک مخالفان سیاسی و کتمان سازمان یافته ای آن اولین بذر فرهنگ معافیت از مجازات را در کشور کاشتند.

از آن زمان تا به امروز، معافیت و چشم پوشی از مجازات جنایت کاران جنگی و حقوق بشری و عدم دادخواهی به یک فرهنگ شنیع در کشور تبدیل شده است.

این سیاست فراموشی گذشته و عدم دادخواهی سبب شد که تعدادی از خانواده های قربانیان و بازماندگان نهادی را به نام «نهاد بازماندگان قربانیان افغانستان» برای به چالش کشیدن فرهنگ معافیت از مجازات، طرح داعیه ای داد خواهی و راه اندازی یک جنبش مدنی و حقوقی دادخواهانه به راه اندازند.

نهاد معتقد است که چشم پوشی از مجازات باعث تداوم جنگ و خشونت، گسترش عملیات تروریستی و انتحاری، اختطاف، سنگسار، ترور، غصب زمین و مالکیت های عامه، و سایر اشکال خشونت علیه شهروندان (اتباع) شده است. باور دارد که در کشوری که در آن عاملان جنایات عظیم ضد بشری مصونیت داشته باشند و فرهنگ معافیت چشم پوشی از مجازات در آن حاکم باشد، صلح دائمی نمی تواند در آن برقرار گردد و مردمان آن نیز احساس امنیت نخواهند کرد. تأمین عدالت، ختم

فرهنگ اغماض و چشم پوشی از مجازات، و محاکمه ای جنایت کاران در این جامعه یک امر ضروری و مبرم برای ختم منازعه محسوب می شود.

ما خانواده های قربانیان معتقد هستیم که دوام انواع مظالم و بی عدالتی ها در جامعه ریشه در فرهنگ فراموشی گذشته و درس نیاموزی از گذشته و بی اعتنایی به آلام انباشته شده ای ملیون ها هم وطن ما دارد.

اگر ما گذشته ای خود را صادقانه نقد نکنیم، به فرهنگ اعتراف به آن همه مظالم صورت گرفته روی نیاوریم، نمی توانیم که به دائره معیوب خشونت های بی پایان در کشور خاتمه بدهیم. از این رو، ما خانواده ها و بازماندگان قربانیان سه دهه (اکنون بیشتر از چهار دهه) جنگ در افغانستان می خواهیم که از روز ۲۷ سنبله به عنوان روز گفت و گو در مورد جنایات صورت گرفته در افغانستان تجلیل به عمل آید تا مردمان کشور ما بتوانند در این روز در مورد خوبی حرکت داد خواهی به جای فرهنگ فراموشی گذشته، فرهنگ درس آموزی به جای انکار و کتمان گذشته، فرهنگ اعتراف و شفابخشی و به جای بی اعتنایی به آلام مردم و تبادل نظر در باره علل اصلی ادامه ای فرهنگ معافیت از مجازات و فراموشی تاریخی در کشور گفت و گو کنند.

استقلال – خپلواکی:

انگشت مکن رنجه به در کوفتن کس

تا کس نکند رنجه به در کوفتن مشت